

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר ויחי לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"ויחי יעקב בארץ מצרים [טו"ב]"** (בראשית מז, כח).

כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, כמ"ש חז"ל (ברכות ס, ב). ובאופן קבוע ותמידי צריך יהודי לחיות על פי ידיעה זו, ויסוד חשוב זה באמונה טהורה ובהשקפה נכונה, וכנפסק ג"כ בשולחן ערוך (או"ח סי' ה' ס"ה) ז"ל לעולם יהא אדם רגיל לומר "כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד וכדאמרי אינשי "אלעס איז באשערט", כלומר "הכל נגור [למלעלה, לטובה]", ועל כן אין למדים להצטער על עולם שאינו שלו, שהאדם מגיע לעולם הזה ככה בלי כלום כלום, וכך גם ילך בלי כלום כלום, כי מאומה לא יקח עמו לקבר, רק מצוות ומעשים טובים שחטף והספיק לסגל לעצמו. וכן נפסק בשולחן ערוך (שם, סי' רכב ס"ג)

ז"ל חייב אדם לברך על הרעה [שח"ו אירע לו] בדעת שלימה [כלומר ביישוב הדעת] ובנפש חפוצה [כלומר בקבלת הדין וגזירת עליון - באהבה], כדרך שמברך על הטובה, כי [קבלת] הרעה, לעובדי השם, [הוא עבודת ה' וממילא] היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל באהבה, מה שגזר עליו השם. ונמצא: שבקבלת רעה זו - הוא עובד את השם, שהיא שמחה לו. ע"כ. ומי שחי כך, חי חיים טובים בכל המצבים, כי שום מאורע לא מבלבל ועוכר את דעתו, כי יודע ומאמין שישר וצדיק ה' ולא עוולתה בו (תהלים צב, טז), ולא נעשה לו שום עול, והכל לטובה, והכל יתהפך לטובה, [ולא הכל חייבים להבין מיד, או להבין בכלל, שהרי האדם מוגבל בשכלו והבנתו, ובמיוחד ביחס לשכל

ובסוף ייטיב לו השי"ת בעוה"ז או בעוה"ב, אבל מי שאין לו אמונה, כשבא עליו איזה צרה - אין לו למי לפנות ואין לו במה להחיות א"ע ולנחם א"ע. ואשרי החי חיי אמונה תמימה, וטהורה.

ברכת התורה וכטו"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

אל נא תקברני במצרים. אמר רבי סימון אם כן הפסידו הצדיקים שהם קבורים בחוצה לארץ, אלא מה הקדוש ברוך הוא עושה, עושה להן מחילות בארץ ועושה אותן כמערות הללו והן מתגלגלין ובאים עד שהם מגיעין לארץ ישראל והקדוש ברוך הוא נותן בהם רוח של חיים והן עומדין, מנין שכן כתיב (יחזקאל לו, יב) הנה אני פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל, ואחר כך

(שם, שם, יד) ונתתי רוחי בכם וחייתם, אמר ריש לקיש מקרא מלא הוא שכיון שהן מגיעין לארץ ישראל הקדוש ברוך הוא נותן בהם נשמה, שנאמר (ישעיה מכ, ה) נתן נשמה לעם עליה. מעשה ברבי ורבי אליעזר שהיו מהלכין בפילי שחוץ לטבריא, ראו ארון של מת שבא מחוצה לארץ להקבר בארץ ישראל, אמר רבי לרבי אליעזר מה הועיל זה שיצתה נשמתו בחוצה לארץ ובא להקבר בארץ ישראל, אני קורא עליו (ימיה ב, ז) ונחלתי שמתם לתועבה, בחייתם (שם) ותבאו ותטמאו את ארצי, במיתתכם. אמר לו כיון שהוא נקבר בארץ ישראל הקדוש ברוך הוא מכפר לו, דכתיב (דברים לב, מג) וכפר אדמתו עמו. רבי יוחנן כשהיה מסתלק מן העולם אמר לאותן שהיו צריכין לטפל בו, קברו אותי בכלים צבועים דבריסקא

לא לבנים ולא שחורים, שאם עמדתי בין הצדיקים לא נבוש ואם עמדתי בין הרשעים לא נכלם. רבי יאשיה כשהיה נפטר מן העולם אמר למי שהוא עומד עליו קראו לי לתלמידי, אמר להם קברו אותי בכלים לבנים, למה, שאיני בוש במעשי להקביל פני בוראי. רבנו כשהיה נפטר מן העולם צוה שלשה דברים, אמר להם אל תזו אלמנותי מתוך ביתי, ואל תספדוני בעירות שבארץ ישראל, ואל תניחו לנכרי שיגע במטתי אלא מי שנטפל עמי בחיי יטפל בי במותי. בחייו היה דר בצפורי שבע עשרה שנה, והיה קורא על עצמו ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה, וחיה יהודה בצפורי שבע עשרה שנים. רבנו שלוש עשרה שנה חשש בשניו וכל אותן שלוש עשרה שנה לא מתה חיה בארץ ישראל ולא הפילה אשה עובריה בארץ ישראל, בסוף שלוש עשרה שנה כעס רבנו על רבי חיה הגדול, נכנס אליהו זכור לטוב אצל רבנו בדמותו של רבי חיה ונתן ידו על שנו ומיד נתרפא, למחר נכנס רבי חיה אצלו אמר לו רבי אותה שנה מה היא עשויה, אמר משעה שנתת ירך עליה אתמול נתרפאה, באותה שעה אמר רבי חיה אי לכם חיות שבארץ ישראל, אי לכם עברות שבארץ ישראל, אפלו כן אמר לו לא הייתי אני שנתתי ידי על שנה. ידע רבנו שאליהו זכור לטוב היה, מאותה שעה התחיל לנהג ברבי חיה כבוד.

התנברות

מי שיש לו שום דעת, ויודע מעט מנבואת אדונינו הנבוא יתברך שמו, כמה שקתוב (תהלים קל"ח): **"כי אני דעתתי כי גדול ה' ואדונינו מכל אלהים". ואי אפשר להסביר זה, לא ככתב ולא כעל-פה (עין שיחות הר"ן סי' א'). כי גדלת השם יתברך הוא רק לכל חד לפום מה דמשער בלבה, כמו שקתוב בזהר הקדוש (וירא ק"ו): "נודע בפשעים בעלפה", 'לכל חד לפום מה דמשער בלבה'. ומי שזוכה לשער בלבו את גדלת השם יתברך, כודאי אצל זה אינו נחשב שום דבר לנפיו, ואין צריך שום התנברות על זה.**

(ליקו"מ עב)

עליון, והוא כעין ילד קטן ביחס להבנת הוריו המבוגרים]. וזה בחינת **"ויחי יעקב [טו"ב], בארץ מצרים"**. היינו שכל יהודי [שצריך לקבל וללמוד מהאבות הקדושים] צריך להתרגל לחיות בטוב, בכל, אפילו רח"ל במצבים של דינים וצרות, ושאר מצבים לא נעימים. שזה בחי **"בארץ מצרים"**, כי **"ארץ"** מרמזת לספירת המלכות, דינא דמלכותא דינא (וזה"ק ח"ג, רכו. גיטין י, ב), וכדאיתא בזה"ק (ח"א נ:): ואת הארץ דא שכונתא דלתתא, היינו המלכות, וכנ"ל **"מצרים"** - היא מרמזת לכל המצרים וצרות, וכמובא בדברי רבינו ז"ל (לקוטי מוהר"ן ח"א ז, א) שכל הגלויות מכונים בשם מצרים, על שם שהם מצירים לישראל (ע"י ב"ד טז, ז). וזה בחי (דברים ו, ה) ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאדך. ואמרו חז"ל (ספרי פ' ואתחנן, פייסקא לב) ובכל נפשך - בן עזאי אומר אהבהו עד מיצוי הנפש. היינו לאהוב את ה' בעת היסורים, ואפילו בעת המיתה. ואמרו (ברכות נד, א) בכל מאדך - בכל מידה ומידה שהלא מודד לך - הוה מודה לו במאד מאד. כי כך נאה וכך יאה לעם קדוש לנהוג. ומבואר בדברי רבינו ז"ל (שיחות הר"ן סי' לב) שחי יהודי כשר חזקים וטובים מאד ע"י אמונה, כי כשיש לו אמונה, אפילו כשבאים עליו יסורים ח"ו - אינו יוכל לנחם עצמו, ולהחיות א"ע כי השי"ת ירחם עליו וייטיב אחריתו, והיסורים הם לטובה ולכפרה

לע"נ עמיהו בן משה ז"ל * לע"נ הכיבה בת תמו ע"ה * יוזנ הנזן ליוסף בן נחמה * מול מוב מבני הישיבה לשי דוד קורו

התיקון הכללי

יהמו ככלב (תהלים נט, ז).

יהמו ככלב. ל' נביחה, ל' המיה, ל' שוטטות, ל' התרגשות, כי האדם שנופל ממדריגת השכל והדעת והכשרות, יורד למדריגת בהמה, הן לעניני תאות, הן לעניני מידותיו וכשבא להרע לזולתו הווה ככלב (אזוי ווי א הונד), בפרטים רבי מימד, וכולם לגנאי.

ויסובבו עיר, שלא אברח מהם. ואזי אכן העצה להתחבאות מהם, בבחי' (ישעיה כו, כ) חבי כמעט רגע, עד יעבור זעם ולעסוק בתפילה ועבודת ה'.

הנה... חרבות בשפתותיהם, כי מי שומע. כמה שהאדם חצוף ומלחמתי, ומתבטא ברשעות להכאיב לזולתו בפניו, ככה קל וחומר שהוא משמיע זעם מיליטרנטי ומלחמתיות עוד יותר שלא בפניו, כי אזי מרגיש גאוה יותר וביטחון יותר, וזהו "כי מי שומע". ולפי רשעות האדם וגאותו - קיים הדבר בכמה בחינות גם לפני ה', או בהיסח הדעת ממנו ית', ועליו קאי "כי מי שומע".

יביעון בפיהם. כמו מעין נובע, שמוסיף לחדש דיבורים רעים ודוקרים כחרב, עוד ועוד. (מתוך הספר "שי למורא" פרוש על תיה"כ)

אפיקורס

שמעתי מאבי שפעם אחת נתקרבנו אנשים נדחים אליו ו"ל (הוא אדמו"ר זכר צדיק לברכה) והיה אומר לפנייהם תורה גבוהה כדרכו ו"ל, אחר כך ספרו לפניו על אלו האנשים שאומרים שאינם מבינים תורתו פי מאי נפקא מנה להם בתורתו הגבוהה, פי הם צריכים תורה פשוטה ודברי תורה פשוטים כפי מדרגתם הפשוטה והנמוכה, וחרה לו ו"ל עליהם ואמר אז מי שאומר שאינו יכול למצא עצמו בדברי תורתו הוא אפיקורס, פי באמת תורתו היא פלילית גדול מריש כל דרזין עד סוף כל דרזין.

(כת"י הרב ממשערין ו"ל)

אמר על רבי נתן ורבי נפתלי (וייא וענען זיך גאר דימיטן) [הם יהלומים] גם פעם אחת אמר לאחד שהיה אומר לפניו זכרונו לברכה על הרב רבי נתן זכרונו לברכה שידוע בברור שבדאי יהיה צדיק גמור (גוטער יוד), והקפיד עליו רבנו זכרונו לברכה ואמר לו אני אומר לך שהוא כבר צדיק (ער איז שוין א גוטער יוד). גם אמר להרב רבי נתן והרב רבי נפתלי זכרונו לברכה בעת שנתקרב אליו, הלא יש לי עמכם הכרות מקבר, רק שזה זמן פביר אשר לא התראינו פנים זה עם זה, ועכשו אנו רואין עצמנו זה עם זה.

(חיי מוהר"ן מעלת המתקבים אליו שלג)

גבור חיל

כי אפילו בגשמיות מי שרוצה לחגור מתניו להיות מפרנס ליתן פרנסה להתלויים בו, הוא צריך שיהי' איש חיל ולא יהי' ההיפך (שקורין רוע מזל ש"מ) כמבואר במאמר כי מרחמם ינהגם (ח"ב ז. י) ק"ו מי שרוצה לחגור מתניו להיות מפרנס נשמות החיים והמתים כל אחד לפי צורכו הפרטי נדיהינו להשפיע ריח טוב קיים לנשמות החיים כי זו עיקר פרנסתם הכללית וכמ"ש חז"ל (בכיותו:) כל הנשמה תהלה י-ה, איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף הוי אומר זה הריח, שבוה תלוי שמירת הברית ובוה תלוי התפילה, ולתקן ולהעלות נשמות המתים כ"א לפי צורך תיקונו הפרטי] וגם צריך שיהי' בבחי' (וינאל א) אשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך הדיינו השדה הקדוש כי הרבה יסורים מחלוקת ומלחמות קמים עליו והוא ע"י גבורת לבו כובש המלחמה וכמבואר בל"מ (ח"א ומט) שצריך הגבורה בלב כי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום דבר יכול לעשות גבורות נוראות ולכבוש המלחמות ע"י חזק ותוקף לבו שאינו מתירא ורץ לתוך תוקף המלחמה, שכל הבחי' הנ"ל נמצאים ברבינו הק' שזוהי הדרך הקדושה של התחזקות, שהוא הוא הנותן ריח טוב לנשמותינו, שעליו שם רבינו דגש חזק, ועוד היום עומד ושוף עלינו חביות חביות של כל מיני בשמים וריחות טובים המחיים נשמות חלושות ועייפות כמונו היום, והוא הוא האיש חיל הק' שעל צדיק האמת קאי כל שירת אשת חיל בטח בה לב בעלה וכו' כנודע, והנה הוא גיבור המלחמה אשר מסר נפשו ונפשות ביתו למען נשמות ישראל החיים והמתים אשר ע"י זכה להשאיר השראתו לנצח נצחים, ואשר ע"כ הרים ידו הק' והכריזו האם לא נצחתי, נצחתי ואנצח.

מזרנו הרב רבי נתן זכרונו לברכה

והנה גם אנחנו אלה פה היום בדורותינו אלה מעולם לא ראינו ולא שמענו מאיש אחד שישירת את רבו באפן כזה כמו שראינו ממזרנו הרב נתן זכרונו לברכה, פי ממש נתקיים בו לא מש מתוך האהל אהל של תורה של רבנו אור האורות בעל לקוטי מוהר"ן זכר צדיק לברכה, פי ממש היה דבוק ומקשר אליו בהתקשרות ודבקות אמתית במסירות נפש ובבטול הרגשות עצמו לגמרי לגמרי בכל תנועותיו במעשה ודבור ובמחשבה, בשבתו בביתו ובכלתו בדרך בשקבו ובקומו. וכל שיחותיו וספוריו ועניניו הכל היה טובב והולך רק על קטב ענין זה להודיע ולפרסם גדלת קדשת מעלת רבנו זכר צדיק לברכה, וגדלת קדשת מעלת מאמרי תורתו הקדושים ושיחותיו וספוריו מעשיותיו וכל ענינו. להודיע לבני האדם גבורותיו וכו' להפיץ מעינותיו חוצה. פי זה כל אדם. וכל העולם לא נברא אלא לצוות לזה ובשביל זה, כמו שאמרו רבותינו זכרונו לברכה. אלמלא וכו' העולם על כל פנים גם עכשיו זה שנים רבות אחר הסתלקותו זכרונו לברכה להנות מאורו כבר היה העולם פא לידי תקונו בשלמות וכמבאר מזה במקום אחר. והנה האיש הזה מזרנו הרב רבי נתן זכרונו לברכה לא נתן שנה לעיניו ולעפעפיו תנומה וכל ימי חייו היה עוסק רק בענין זה לדלות ולהשקות מתורת רבו לאחרי ולפרסם שמו הגדול והקדוש בעולם. ועסק בזה בשקידה רבה מאד ובמסירת נפש עצום מאד אשר לא יאמן כי יספר, וזכות רבו הקדוש מטיעתו פי זכה למדרגה גבוהה ועליונה מאד בעבודת ה' ובהשגת התורה הקדושה, והכל היה בתמימות ובפשיטות גמור ובשפלות אמתית ועונה שלמה מה שאי אפשר לשער כלל. ואי אפשר לבאר בפרטיות ענין זה לא בכתב ולא בעל פה, והיה חודש נפלא ונורא מאד.

יששכר חמור גרם

הצדיק בחינת יששכר שמאיר בכל הדרי מטה בכל הנמוכים מאד לבל יתייאשו עצמן מן הרחמים בשום אופן עד אשר משיב כולם להשם יתברך אפילו אותן שהם בבחינת חמור בחינת בהמה טמאה בחינת זוהמת וגשמיות החומר. כי הוא מאיר בהם האמת עד שגם הם נעשין מרכבה אל הקדושה ונושאים עליהם על תורה. וזהו בחינת חמור גרם שפירש רש"י כחמור לסבול עליו על תורה היינו כנ"ל. וזהו רובץ בין המשפתים. זה בחינת אם תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה בכסף וכו' היינו כי משפתים זהו בחינת שפתי וגבולי ומצרי העובדי כוכבים וסטרין אחרנין שהם אורבין על הגבולין שנקראים שפתים ואינם מניחין את האיש שהישראלי שיצא מהגבול שלהם להתקרב אל הקדושה בבחינת כל רודפיה השיגה בין המצרים. והפסוק אומר שזהו עיקר שבח ומעלת ישראל. וזהו אם תשכבון בין שפתים היינו כשאתם העובדי כוכבים וסטר אחרא כשהייתם שוכבים ואורבים בין שפתים שהם הגבולין והמצרים לבל ילהניח את איש הישראלי להתקרב להשם יתברך. גם או כנפי יונה שהיא כנסת ישראל נחפה בכסף וכו' כמו שפירש רש"י בכספה וחמדתה של תורה ומצות כי איש הישראלי חפצת באמת לאמיתו ואינו רוצה להטעות את עצמו. אזי אפילו כשהתאוות והמניעות וכו' מתגברין עליו כמו שמתגברין ומניחין עצמן לאורך ולרוחב ומתפשטין כנגדו מאד עד שאינו יכול לצאת מהם גם אז בעוצם ריחוקו הוא כוסף וחומד בכל עת להשם יתברך ואינו מניח את הרצון והכיסופין לעולם וזה יקר מאד מאד בעיני השם יתברך כי עיקר היא הרצון והכיסופין כמבואר בדברי רבינו ז"ל בכמה מקומות והשם יתברך משבח את ישראל בזה שבשביל זה זוכין למה שזוכין.

(ליקוטי הלכות אורח חיים הלכות פסח הלכה ד אות יג)

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמיות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמות

תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת

אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה